

JAMES
BOWEN

Un motan
pe nume Bob

Traducere din limba engleză
de Ana-Maria Man

POLIROM
2023

Cuprins

<i>Capitolul 1. Tovarăși călători.....</i>	7
<i>Capitolul 2. Calea spre recuperare</i>	19
<i>Capitolul 3. Operația de sterilizare</i>	42
<i>Capitolul 4. Un bilet de autobuz.....</i>	52
<i>Capitolul 5. Centrul atenției</i>	58
<i>Capitolul 6. Un om și pisica lui</i>	73
<i>Capitolul 7. Cei doi muschetari</i>	92
<i>Capitolul 8. Oficializarea</i>	105
<i>Capitolul 9. Maestrul evadărilor</i>	112
<i>Capitolul 10. Moș Lăbuță</i>	124
<i>Capitolul 11. Identitate greșită</i>	133
<i>Capitolul 12. Numărul 683.....</i>	149
<i>Capitolul 13. Locul perfect</i>	164
<i>Capitolul 14. Bolnăvior.....</i>	172
<i>Capitolul 15. Lista neagră</i>	184
<i>Capitolul 16. Îngerășii</i>	203
<i>Capitolul 17. Patruzeci și opt de ore</i>	212
<i>Capitolul 18. Spre casă</i>	224
<i>Capitolul 19. Șeful stației</i>	239

<i>Capitolul 20. Cea mai lungă noapte.....</i>	<i>246</i>
<i>Capitolul 21. Bob, pisica Big Issue</i>	<i>257</i>
<i>Mulțumiri.....</i>	<i>263</i>
<i>Pagina de informații a lui Bob.....</i>	<i>265</i>

O dată sau de două ori de la incident încoace alesese să nu mă însoțească. Când am scos hamul dimineața, a fugit după canapea sau s-a ascuns sub masă, ca să-mi comunice că n-avea dispoziție de ieșit. L-am lăsat în pace. Dar în general venea bucuros cu mine în fiecare zi. Și când venea, parcă i se schimba ușor comportamentul, era cumva mai atent cu mine și în același timp, în mod ciudat, părea mai relaxat.

În ciuda întâmplării petrecute la Piccadilly Circus, mulțimile nu-l mai speriau așa de tare ca în trecut. Poate că asta era din cauză că acum îl țineam prins de cureaua mea și chiar strângeam lesa mai zdravăn când eram pe afară. Adevărul este că, din câte cred eu, se simțea mai apropiat de mine acum. Legătura dintre noi fusese pusă la încercare – și supraviețuise. Acum aveam impresia că își dorește mai mult ca niciodată să fie alături de mine.

Desigur, traiul nostru nu era chiar floare la ureche; muncind pe străzile Londrei, ai de-a face inevitabil și cu momente în care nu poți să nu te simți amenințat. La câteva săptămâni după ce am dat peste bizarul personaj gonflabil din Piccadilly, ne aflam în Covent Garden când am văzut o trupă de circari pe picioaroange. Erau niște artiști de modă veche, francezi, și aveau fețele vopsite în culori țipătoare, cu adevărat înspăimântătoare.

În clipa în care i-a văzut clătinându-se deasupra capetelor noastre, mi-am dat seama că Bob se simte amenințat. S-a strâns tot lângă mine. Încercam să mă concentrez la cântat, dar din când în când mă oprea din zdrăngănit la chitară fluturându-și coada peste griff.

— Termină, Bob, am zis, cerându-mi scuze celor doi turiști care se opriseră să mă asculte.

Bineînțeles, ei credeau că e amuzant și că face parte din spectacol. Numai dacă aș fi reușit eu să-l conving pe Bob atât de ușor să facă ce voiam.

Imediat ce au dispărut siluetele pe picioaroange, a fost altă poveste, desigur. Odată ce i-a văzut plecați, s-a relaxat din nou și s-a depărtat ușurel de mine. Parcă ar fi știut că eu sunt plasa lui de siguranță. Pe care, de altfel, eram fericit să i-o ofer.

În preajma Crăciunului din 2007, când se încheia primul nostru an calendaristic împreună, viața își intrase în ritm. În fiecare dimineață când mă trezeam, îl găseam așteptând cu răbdare în bucătărie lângă vasul lui. Își înfuleca micul dejun, apoi se spăla bine, lingându-și labele și curățându-și fața. Bob încă refuza să-și facă nevoile în casă și în majoritatea dimineților îl duceam jos să se ușureze. Alteori, îi dădeam drumul afară și își găsea singur drumul până în grădină. Se descurca și singur să coboare și să vină înapoi sus fără probleme. Apoi mă pregăteam, îmi strângeam rucsacul, îmi luam chitara și o porneam spre oraș.

La câteva zile înainte de Crăciun, mulțimea din Covent Garden era din ce în ce mai densă. La fel și numărul de tratații și cadouri pe care le primea Bob. Încă din primele zile, oamenii prinseseră obiceiul să-i facă lui Bob mici daruri.

Primul a venit din partea unei doamne de vârstă mijlocie care lucra într-un birou undeva în apropiere de James Street și se oprea regulat

să stea de vorbă cu noi. Avusese și ea un motan roșcat cu mulți ani înainte și îmi povestise că Bob îi amintea de el.

Într-o seară a venit la noi cu un zâmbet mare pe chip și o geantă elegantă de la un magazin mai fițos pentru animale.

— Sper să nu te superi, dar i-am luat lui Bob un mic cadou, mi-a zis ea.

— Sigur că nu, am spus.

— Nu e mare lucru, mi-a zis, pescuind din geantă un șoricel de pluș. Are puțină iarba-mâței pe dinăuntru, mi-a zâmbit ea. Nu multă, să nu-ți faci griji.

Pe de-o parte mă simțeam un pic nesigur în privința cadoului. Iarba-mâței, până la urmă, le dădea pisicilor dependență. Citisem tot soiul de chestii despre cum înnebunesc pisicile dacă devin dependente. Și era deja destul de nasol că încercam eu cu disperare să mă pun pe picioare. Nu voiam să dezvolt și Bob vreun viciu aidoma.

Dar doamna era mult prea drăguță ca să o dezamăgesc. A mai stat un pic, desfătându-se la vederea lui Bob, care se juca cu șoricelul.

Pe măsură ce se înrăutățea vremea, oame-nii îi făceau lui Bob cadouri mai practice.

Într-o zi, o altă doamnă, cu trăsături remarcabile de rusoaică, s-a strecurat până la noi zâmbind.

— Sper că nu e nici o problemă, dar cu vremea asta care se răcește, m-am gândit să-i croșetez lui Bob ceva care să-i țină de cald, a zis ea, scoțând la iveală din geantă un fular frumos, albastru deschis.

— Uau, am zis, sincer uluit. E minunat.

Și l-am înfășurat imediat în jurul gâtului lui Bob. I se potrivea perfect și arăta fantastic. Doamna era în al nouălea cer. A reapărut o săptămână sau două mai târziu cu o vestuță în aceeași nuanță de albastru. Nu mă pricep eu cine știe ce la modă, după cum putea să-și dea seama pe loc oricine mă întâlnește, dar până și eu eram în stare să spun că Bob arăta uluitor îmbrăcat așa. Curând, oamenii se înghețeau să-și facă poze cu el. Ar fi trebuit să le cer bani – făceam o avere.

De atunci, cel puțin încă vreo cinci, șase oameni – femei, mai bine zis – au apărut cu diverse articole tricotate pentru Bob.

O doamnă i-a brodat numele lui Bob pe un fular micuț făcut de ea. Într-o bună zi m-a izbit gândul că Bob era pe cale să devină model. Prezenta regulat câte o nouă creație pe care un suflet blând o făcuse special pentru el. Podiumul de prezentare¹ a modei căpătase un nou înțeles.

Acest fapt scotea în evidență un altul, pe care îl înțelesesem deja: că nu eram singurul care manifesta o afecțiune adâncă față de Bob. Părea să se împrietenească cu aproape toată lumea pe care o întâlnea. Era un dar pe care mi-aș fi dorit și eu să-l am. Niciodată nu mi se păruse prea ușor să creez o legătură cu alți oameni.

Însă nimeni nu se îndrăgostise mai tare de Bob decât fosta mea iubită, Belle. Încă eram prieteni apropiați, probabil chiar mai buni prieteni decât pe vremea când fuseserăm împreună,

1. Termenul pentru „podium“ în engleză este *catwalk* – *cat* înseamnă chiar „pisică“, iar *walk*, „a (se) plimba“ (n. t.).

și trecea regulat pe la apartament. În parte venea să mă vadă și să mai stăm împreună, dar eram destul de sigur că venea și ca să-l vadă pe Bob.

Ei doi erau în stare să se joace cu orele pe canapea. Iar Bob o plăcea la nebunie, din câte îmi dădeam seama.

Cu vreo trei săptămâni înainte de Crăciun, a venit să ne viziteze cu o pungă de plastic de cumpărături în mână și un zâmbet larg pe chip.

— Ce-ai acolo? am întrebat, intuind că pusese ceva la cale.

— Nu e pentru tine, e pentru Bob, mi-a zis tachinându-mă.

Bob stătea la locul lui obișnuit sub calorifer, dar a ridicat privirea în clipa în care și-a auzit numele rostit.

— Bob, vino încoace, am o surpriză pentru tine, a spus Belle, trântindu-se pe canapea cu punga în brațe.

A venit imediat, cu mersul său silențios, curios să vadă ce era înăuntru.

Belle a scos câteva tricouri mici pentru animale. Unul avea imprimată o poză cu o pisicuță drăguță. Iar celălalt era roșu cu marginile verzi. Avea cuvintele „Santa Paws“ scrise cu litere mari, albe, și amprenta unei lăbuțe dedesubt.

— Ah, sunt tare mișto, Bob, nu-i așa? am zis. Ar fi absolut perfect să porți ceva de genul ăsta când o să ne ducem în Covent Garden în preajma Crăciunului. Chiar o să zâmbească oamenii.

Și chiar așa s-a întâmplat.

Nu știu dacă era spiritul Crăciunului sau faptul că apăruse îmbrăcat în asemenea costumație, însă a avut un efect uluitor.

— Ah, uite, e Moș Lăbuță, auzeam oamenii spunând la fiecare câteva minute.

Mulți oameni se opreau să-mi arunce câte o monedă în cutia chitarei, alții doreau să-i ofere lui Bob ceva.

La un moment dat, o doamnă foarte înstărită s-a oprit gângurind deasupra lui Bob.

— E superb, a zis ea. Ce și-ar dori de Crăciun?

— Nu știu, doamnă, am răspuns eu.

— Ei bine, hai s-o luăm altfel, de ce anume ar avea nevoie? mi-a zis.

— Bănuiesc că i-ar prinde bine un ham de rezervă. Sau ceva care să-i țină de cald când o să dea frigul. Sau pur și simplu luați-i niște jucării. Tuturor băieților le plac jucăriile de Crăciun.

— Minunat, a zis ea, ridicându-se și plecând.

Nu m-am mai gândit la ce se întâmplase, însă după vreo oră doamna a reapărut. Avea un rânjel pe toată fața și un ciorap croșetat de mână, care arăta foarte elegant, cu niște pisici desenate în partea din față. M-am uitat înăuntru și am văzut că era plin de bunătăți: mâncare, jucării și tot soiul de lucruri.

— Trebuie să-mi promiți că nu îl deschizi până la Crăciun, a zis ea. Îl ții sub brad până în dimineața de Crăciun.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu aveam destui bani pentru un brad de Crăciun și nici cu ce să-l împodobesc la mine în apartament. Tot ce reușisem să gădesc era un brad de Crăciun cu cablu USB care se conecta la consola cea veche și stricată pe care o luasem de curând de la un magazin la mâna a doua.